

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 227.160 van 23 april 2014
in de zaak A. 210.209/XIV-35.232**

In zake : Sandra DEVILLE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Siegfried De Mulder
kantoor houdend te 1730 Asse
Roost 19
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de LOKALE POLITIEZONE BRUSSEL-WEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Marc Uyttendaele
kantoor houdend te 1060 Brussel
Bronstraat 68
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 16 september 2013, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 17 juli 2013 van het politiecollege van de politiezone Brussel-West waarbij verzoekster de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 februari 2014.

Kamervoorzitter André Beirlaen heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Siegfried De Mulder, die verschijnt voor verzoekster, en advocaat Anthony Poppe, die loco advocaat Marc Uyttendaele verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoekster is inspecteur van politie en lid van het korps van de lokale politiezone Brussel-West.

Op 6 maart 2012 wordt zij door de correctionele rechtbank te Brussel veroordeeld tot, onder meer, een hoofdgevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete van 1.000 euro, alsook tot een geldboete van 100 euro. De tenuitvoerlegging van dit vonnis wordt uitgesteld, enerzijds, gedurende een termijn van vijf jaar, doch uitsluitend wat betreft het gedeelte van de hoofdgevangenisstraf dat de voorlopige hechtenis te boven gaat, en, anderzijds, gedurende een termijn van drie jaar, doch uitsluitend wat betreft vier vijfden van de geldboete van 1.000 euro en de ermee overeenstemmende vervangende gevangenisstraf.

Op 12 juni 2012 deelt de procureur des Konings dit vonnis mee aan de korpschef van de politiezone Brussel-West, die hiervan kennis neemt op 19 juni 2012. De procureur des Konings meldt tevens in deze kennisgeving dat dit vonnis sinds 2 april 2012 kracht van gewijsde heeft wat verzoekster betreft.

Op 4 juli 2012 beslist de korpschef om een tuchtdossier op te starten.

“[Om]dat de feiten mogelijks, gelet op hun aard en hun ernstig karakter, een zware tuchtstraf kunnen genereren”, adieert de korpschef op 9 juli 2012 de hogere tuchtoverheid.

Op 18 juli 2012 beslist het politiecollege dat de feiten in aanmerking kunnen komen voor een tuchtsanctie en dat er dus een inleidend verslag dient te worden opgesteld en dat in dit inleidend verslag de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege wordt voorgesteld.

Op 12 september 2012 stelt het politiecollege in de hoedanigheid van hogere tuchtoverheid voor om inzake dit tuchtdossier de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen.

Op 5 december 2012 beslist het politiecollege “de uittreksels uit de notulen van enerzijds 18/07/2012 tot opstarten van een tuchtdossier en tot het opstellen van een inleidend verslag jegens (verzoekster), en anderzijds 12/09/2012 betreffende het voorstel tot het opleggen van de zware tuchtsanctie ontslag van ambtswege, in te trekken”.

Tegen deze beslissing heeft verzoekster een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad van State. Deze beslissing maakt het voorwerp uit van de zaak gekend onder het nummer G/A. 207.864/XIV-35.025. Met een arrest nr. 222.435 van 11 februari 2013 heeft de Raad van State de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen. Bij arrest nr. 226.728 van 12 maart 2014 heeft de Raad van State dit beroep verworpen.

Eveneens op 5 december 2012 beslist het politiecollege tot het opstarten van een tuchtdossier en het opstellen van een inleidend verslag lastens verzoekster en tot de voorlopige schorsing bij ordemaatregel van verzoekster met inhouding van wedde van 25% van de brutowedde. Deze beslissingen maken niet het voorwerp uit van de thans voorliggende vordering.

In het inleidend verslag van 5 december 2012 stelt het politiecollege voor om de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen.

Op 16 januari 2013 wordt verzoekster, vertegenwoordigd door haar tuchtverdediger, gehoord door het politiecollege.

Op 16 januari 2013 stelt de hogere tuchtoverheid voor om verzoekster de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen.

Op 1 februari 2013 dient verzoekster een verzoek tot heroverweging bij de tuchtraad in.

Op 15 mei 2013 formuleert de tuchtraad zijn definitief advies. Hierin adviseert hij dat de procedure nietig is wegens verscheidene schendingen van de bestuurstaalwet, dat de ten laste gelegde feiten bewezen zijn en aan verzoekster dienen te worden toegerekend, dat deze feiten een inbreuk maken op artikel 3 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten (hierna “tuchtwet” genoemd) en dat de door de hogere tuchtoverheid voorgestelde zware tuchtstraf van “het ontslag van ambtswege” een te lichte straf is en dat de zware tuchtstraf van “de afzetting” dient te worden opgelegd.

Omdat de hogere tuchtoverheid van mening is dat de door de tuchtraad voorgestelde tuchtstraf van de afzetting te zwaar is, brengt zij aan verzoekster haar voornemen om af te wijken van het advies ter kennis op 13 juni 2013.

Verzoekster dient op 19 juni 2013 haar verweerschrift in.

Op 17 juli 2013 beslist de hogere tuchtoverheid om aan verzoekster de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen.

Dit is de thans bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de vordering

Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Ernst van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de redelijke termijnvereiste. Verzoekster wijst er op dat artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet de tuchtoverheid er niet van vrijstelt de redelijke termijn te eerbiedigen bij het afhandelen van de tuchtprocedure. Zij stelt dat de tuchtoverheid zo spoedig mogelijk tot een verhoor moet overgaan aangezien het resultaat van een dergelijk verhoor al dan niet aanleiding kan geven tot het verschaffen van afdoende elementen om de tuchtprocedure op te starten en een eventuele sanctie op te leggen. Aangezien zij ab initio de feiten heeft toegegeven, kon de tuchtoverheid volgens verzoekster dan ook sedert eind 2009 overgaan tot het overmaken van het inleidend verslag. De tuchtoverheid is hier volgens verzoekster evenwel ten onrechte niet toe overgegaan maar heeft het (eerste) inleidend verslag pas betekend op 18 juli 2012, dit is nadat zij door de procureur des Konings bij brief van 12 juni 2012 werd ingelicht van het in kracht van gewijsde gegane vonnis, dit is meer dan tweeënhalf jaar na de kennisname van de feiten. Nadat deze tuchtprocedure (ten onrechte) werd ingetrokken, werd een tweede inleidend verslag betekend op 5 december 2012, dit is meer dan drie jaar na de kennisname van de feiten. Verzoekster meent dat deze termijn, waarbij de tuchtoverheid het bovendien niet nodig achtte haar voorlopig te schorsen, onredelijk lang is.

Beoordeling

4.1.2. Verzoekster meent dat de tuchtoverheid ten onrechte heeft gewacht op de gerechtelijke eindbeslissing om de tuchtprocedure op te starten, dat de tuchtoverheid sedert december 2009 op de hoogte was van de feiten en er aldus geen enkele reden was om artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet toe te passen.

Op grond van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet heeft de tuchtoverheid, in het geval dat een opsporingsonderzoek loopt of de straf-

vervolging is ingesteld voor dezelfde feiten, de mogelijkheid om een tuchtprocedure pas op te starten na kennisname van een gerechtelijke eindbeslissing. Het maakt het de tuchtoverheid aldus mogelijk om, wanneer het twijfels heeft over de wezenlijke elementen die in een tuchtzaak aan de orde staan -het bewijs van de feiten die de betrokkene gepleegd heeft, de ernst van de feiten en de schuld van de betrokkene, de tuchtrechtelijke kwalificatie en de weerslag van de feiten op de werking van de dienst-, een definitieve uitspraak van de strafrechter af te wachten.

De mogelijkheid om de tuchtvordering uit te stellen neemt evenwel niet weg dat het bestuur ook de verplichting heeft om binnen een redelijke termijn klaarheid te brengen in de toestand van het personeelslid. Uitstel van tuchtvervolging is dan ook slechts mogelijk wanneer het bestuur er niet in slaagt om op grond van de eigen initiatieven die het ter zake ontwikkelt, klaarheid in de zaak te brengen en op grond daarvan de noodzaak van een tuchtrechtelijk optreden te beoordelen. Nagegaan dient te worden of de tuchtoverheid de gepaste initiatieven heeft genomen om klaarheid in de zaak te brengen, of zij niet in de mogelijkheid was om, los van het strafonderzoek, een eigen onderzoek te voeren en of zij op grond daarvan niet over voldoende gegevens beschikte om op correcte wijze de tuchtvordering in te stellen. De inspanning die van het bestuur gevraagd wordt moet in redelijkheid beoordeeld worden. Tot de miskennis van de redelijke termijn-eis kan slechts besloten worden wanneer het bestuur inert gebleven is, het slechts een pro-forma onderzoek heeft ingesteld of nagelaten heeft de voor de hand liggende onderzoeken te verrichten terwijl zij op geen enkele wijze interfereerden met het strafonderzoek.

In casu heeft de tuchtoverheid daadwerkelijk de gerechtelijke eindbeslissing afgewacht alvorens met betrekking tot de tuchtfeiten verdere tuchtrechtelijke initiatieven te nemen. De vraag rijst of de tuchtoverheid niet eerder –met name vanaf 10 december 2009 (verhoor door de Dienst Intern Toezicht) of tussen die datum en de officiële kennisname van het eindvonnis– over voldoende nauwkeurige en bewijskrachtige gegevens beschikte of kon beschikken om te oordelen dat verzoekster zich misdragen heeft op een wijze die mogelijks tuchtrechtelijk bestraft kan worden zodat zij een tuchtprocedure kon inleiden.

In dit verband moet worden vastgesteld dat de korpschef op 27 november 2009 op de hoogte werd gebracht door de Dienst Intern Toezicht van de omstandigheid dat verzoekster op die dag van haar vrijheid werd beroofd en dat zij wegens onwettig bezit van verdovende middelen (verkoop) doorverwezen werd naar de onderzoeksrechter, waarbij tevens haar plaatsing onder aanhoudingsmandaat werd gevorderd. Eveneens met een brief van 27 november 2009 brengt de procureur des Konings de korpschef op de hoogte van het feit dat een gerechtelijk onderzoek werd gevorderd lastens verzoekster wegens druggerelateerde feiten en dat zij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst. Met een brief van 1 december 2009 deelt de procureur des Konings aan de korpschef mee dat de aanhouding van verzoekster door de Raadkamer bevestigd werd en dat zij in verdenking werd gesteld wegens “als dader of mededader, onwettig bezit, gebruik en verkoop van verdovende middelen”.

Verzoekster stelt dat het (eerste) inleidend verslag (dat naderhand werd ingetrokken) haar pas op 18 juli 2012 en derhalve laattijdig betekend is omdat zij de feiten ab initio zou hebben toegegeven en de tuchtoverheid aldus reeds vanaf eind 2009 ingelicht was over de feiten.

Dit standpunt dient verworpen. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster aanvoert, kan geenszins worden gesteld dat de tuchtoverheid reeds eind 2009 voldoende kennis had van de feiten, vermits uit niets blijkt dat zij de feiten ab initio zou hebben toegegeven.

Zo blijkt dat de raadsman van verzoekster met een brief van 1 december 2009 informeerde bij de verwerende partij of er een tuchtmaatregel tegen haar persoon werd uitgevaardigd. De verwerende partij merkt dienaangaande terecht op dat in deze brief niet wordt meegedeeld dat verzoekster enige bekentenis over de feiten wenste af te leggen.

Ook naar aanleiding van het verhoor op 10 december 2009 door de Dienst Intern Toezicht in verband met het voorstel tot voorlopige schorsing, stelde verzoekster uitdrukkelijk dat zij geen verklaringen wenst af te leggen voor haar verdediging, maar dat zij wel “voor 200% zal meewerken in het onderzoek en alle nodige informatie (zal) verschaffen”. De verwerende partij stelt terecht dat hier geen sprake is van enige bekentenis van de door haar gepleegde feiten. Ook op het ogenblik dat haar de ordemaatregel van de voorlopige schorsing wordt

opgelegd heeft verzoekster niet te kennen gegeven dat zij de feiten bekende, noch op enig ogenblik daarna.

Wanneer de tuchtoverheid aldus nog niet over voldoende kennis beschikte van de constitutieve elementen die bij het opleggen van een tuchtstraf aan de orde zijn, te weten het bewijs van de feiten die de betrokkene gepleegd heeft, de ernst van de feiten en de schuld van de betrokkene, de tuchtrechtelijke kwalificatie en de weerslag van de feiten op de werking van de dienst, kan het de tuchtoverheid dan ook niet ten kwade worden geduid dat zij op dat moment de tuchtprocedure nog niet heeft opgestart. Verzoekster verduidelijkt evenmin welke onderzoeksdaden, andere dan deze die gesteld werden in het gerechtelijk onderzoek, de tuchtoverheid kon stellen om op tuchtrechtelijk vlak meer duidelijkheid in de zaak te krijgen zonder daarbij het gerechtelijk onderzoek te hinderen. Te dezen blijkt bovendien dat de tuchtoverheid de tuchtvordering gekoppeld heeft aan de strafrechtelijke kwalificatie: aan verzoekster wordt een bepaald misdrijf, omschreven in het strafwetboek, ten laste gelegd. Het bewijs van de tuchtfacten valt aldus samen met het bewijs van de strafrechtelijk vervolgte feiten, waarvoor de gerechtelijke instanties instaan. Dit betekent dat de tuchtoverheid, voor het bewijs van de feiten, afhankelijk is van de uitkomst van het onderzoek van die gerechtelijke instanties.

De tuchtoverheid kan evenmin worden verweten al te passief de gerechtelijke eindbeslissing te hebben afgewacht, zoals blijkt uit de brieven die zij aan de gerechtelijke overheid heeft gericht en waarin zij naar de stand van de gerechtelijke procedure heeft geïnformeerd. Zo verzocht de verwerende partij op 7 oktober 2010 om een afschrift van het strafdossier, maar werd haar dit door de procureur des Konings bij brief van 25 oktober 2010 geweigerd omdat er nog een gerechtelijk onderzoek lopende was. Op 22 december 2011 verzocht de verwerende partij nogmaals om inzage en informeert zij opnieuw naar de stand van het gerechtelijk dossier bij de procureur des Konings, die haar meedeelt dat de zaak behandeld wordt op de zitting van 14 februari 2012 van de 51ste kamer van de correctionele rechtbank te Brussel. Met een brief van 12 juni 2012 deelt de procureur des Konings aan de verwerende partij mee dat een vonnis werd uitgesproken op 6 maart 2012 en dat dit vonnis in kracht van gewijsde is gegaan.

Tot dat ogenblik heeft de verwerende partij geen inzage kunnen nemen van het strafdossier.

Uit niets blijkt dan ook dat verzoekster, vóór de kennisgeving van het eindvonnis door de procureur des Konings aan de verwerende partij, op enig ogenblik de feiten heeft toegegeven of heeft willen toegeven aan de tuchtoverheid. Verzoekster toont evenmin aan op grond van welke concrete gegevens de verwerende partij eind 2009 een tuchtordering kon instellen.

De tuchtoverheid kon dan ook redelijkerwijze oordelen dat het schrijven van de procureur des Konings van 27 november 2009 niet volstond om met voldoende zekerheid te stellen dat de feiten die aan verzoekster ten laste werden gelegd bewezen zijn. Zij beschikte zelf niet over de middelen om de waarheid aan het licht te brengen nu een eigen administratief onderzoek het gerechtelijk onderzoek dreigde te doorkruisen en zij heeft herhaaldelijk geïnformeerd naar de stand van het gerechtelijk onderzoek zodat haar niet kan worden verweten dat zij inert is gebleven om de werkelijke toedracht van het tuchtfeit te achterhalen.

Het is derhalve pas ná de mededeling van de gerechtelijke eindbeslissing en het strafdossier dat de tuchtoverheid over voldoende elementen kon beschikken om op tuchtrechtelijk vlak verdere initiatieven te nemen.

In de gegeven omstandigheden dient besloten dat de tuchtoverheid wat betreft het eerste tuchtfeit terecht toepassing heeft gemaakt van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet en de gerechtelijke eindbeslissing vermocht af te wachten.

Zoals uit de bespreking van het tweede middel blijkt, werd verzoekster wel degelijk geschorst, zodat zij hieruit geen argument kan putten om de schending van de redelijke termijn door de bestreden beslissing aan te tonen.

Het eerste middel is niet ernstig.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

4.2.1. In een tweede middel voert verzoekster aan dat het stilzitten van de overheid gedurende drie jaar zonder dat zij onderworpen was aan een voorlopige schorsing, ertoe doet besluiten dat de bestreden beslissing kennelijk onevenredig is. Verzoekster stelt de indruk te hebben gehad dat de verwerende partij door haar stilzitten geen fundamenteel belang hechtte aan de zaak en haar mogelijks een tweede kans zou geven. Zij meent dan ook dat het alsnog opleggen van het ontslag van ambtswege volstrekt onrechtvaardig overkomt en in totale wanverhouding staat tot de indruk die de overheid bij haar wekte en dat zij een minder ingrijpende sanctie kon verwachten.

Beoordeling

4.2.2. Van een schending van het evenredigheidsbeginsel is sprake wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing.

Verzoekster betwist niet dat de bestreden beslissing op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven steunt. Zij voert evenmin aan dat de opgelegde straf, rekening houdend met de concrete gegevens van de zaak en met de wijze waarop de verwerende partij de feitelijke gegevens heeft beoordeeld, buiten proportie is. Verzoekster stelt enkel dat zij bij gebrek aan voorlopige schorsing voorafgaand aan de eigenlijke tuchtstraf, een lagere, minder ingrijpende tuchtstraf mocht verwachten.

Met de verwerende partij dient vastgesteld dat verzoekster niet kan gevolgd worden waar zij stelt dat zij niet voorlopig geschorst zou geweest zijn tijdens de tuchtprocedure, nu zij op 16 december 2009 voorlopig geschorst werd op grond van artikel 61 van de tuchtwet. Uit deze beslissing tot voorlopige schorsing blijkt dat verzoekster geschorst werd vanaf de datum van haar vrijlating uit de gevangenis tot het verstrijken van de termijn van vier maanden nadat er een

gerechtelijke eindbeslissing werd genomen of nadat het dossier werd geseponeerd, dan wel de strafvordering vervallen is.

Hieruit blijkt aldus dat verzoekster wel degelijk voorlopig geschorst was. De omstandigheid dat de beslissing van 16 december 2009 tot voorlopige schorsing op 5 december 2012 werd ingetrokken, doet aan de voormelde vaststelling geen afbreuk nu verzoekster hoe dan, zolang deze beslissing niet was ingetrokken, de facto geschorst is geweest en geen verwachtingen konden gekoesterd worden omtrent een werkhervatting.

Bovendien besliste het politiecollege op 5 december 2012 naar aanleiding van het opstarten van een nieuwe tuchtprocedure opnieuw om verzoekster vanaf die datum voorlopig te schorsen voor een periode van vier maanden.

Dat verzoekster er van uit kon gaan dat zij “een tweede kans” zou krijgen blijkt uit geen enkel gegeven. Dat zij verwachtingen koesterde omtrent een verdere tewerkstelling maakt de bestreden beslissing nog geenszins onevenredig. Bovendien merkt de verwerende partij terecht op dat uit geen enkel stuk blijkt dat verzoekster op enig moment aan de verwerende partij verzocht heeft om terug aan het werk te mogen gaan.

Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel, kan geen schending van de redelijke termijn worden weerhouden, zodat hieruit evenmin een onevenredigheid van de bestreden beslissing kan worden afgeleid.

Het tweede middel is niet ernstig.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

4.3.1. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 56 van de tuchtwet, stelt verzoekster dat dit artikel de indruk lijkt te wekken dat de overheid zich moet laten in kennis stellen van de gerechtelijke einduitspraak, bijvoorbeeld door de procureur, doch dit is volgens haar niet noodzakelijk het geval, meer bepaald wanneer, zoals in casu, de verwerende partij zich zelf op de griffie, dan wel via het openbaar ministerie, kon vergewissen van de einduitspraak

vanaf 21 maart 2012, dit is na het verstrijken van de beroepstermijn van vijftien dagen na de uitspraak in publieke zitting.

Beoordeling

4.3.2. Verzoekster voert in wezen aan dat artikel 56 van de tuchtwet ten onrechte de indruk wekt dat de tuchtoverheid zich moet laten in kennis stellen van een eindvonnis door de gerechtelijke overheid, zodat de verwerende partij geenszins genoodzaakt was de betekening van het eindvonnis van 6 maart 2012 af te wachten.

Artikel 56, eerste en tweede lid, van de tuchtwet bepaalt:

“De betekening van het inleidend verslag aan het personeelslid moet geschieden binnen zes maanden na de kennisneming of vaststelling van de feiten door een bevoegde tuchtoverheid. Bij ontstentenis en onder voorbehoud van het tweede lid, kan geen tuchtvordering meer worden ingesteld.

In het geval dat een opsporingsonderzoek loopt of de strafvervolgning is ingesteld voor dezelfde feiten, begint die termijn te lopen de dag dat de tuchtoverheid door de gerechtelijke overheid ervan in kennis gesteld wordt dat er een gerechtelijke eindbeslissing werd genomen of dat het dossier geseponneerd is dan wel de strafvordering vervallen is.”.

Daargelaten de vraag of de door verzoekster geformuleerde kritiek niet eerder een wettigheidskritiek is, stelt artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet de verplichting om het inleidend verslag aan de betrokkene mee te delen uit tot de dag waarop de gerechtelijke overheid het bestuur in kennis stelt van de gerechtelijke eindbeslissing. Uit het administratief dossier van de zaak blijkt dat de procureur des Konings te Brussel het vonnis van 6 maart 2012 bij brief van 12 juni 2012 aan de verwerende partij heeft overgemaakt. Alleen die mededeling doet de termijn, bepaald in artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet lopen. Uit artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet kan geenszins worden afgeleid dat de tuchtoverheid zelf navraag zou moeten doen over het al dan niet definitieve karakter van een zaak waarin zij bovendien geen partij is.

Verzoekster lijkt er zich voorts over te beklagen dat er te veel tijd verlopen is tussen het vonnis en de kennisgeving ervan aan de tuchtoverheid. De verwerende partij verwijst dienaangaande terecht naar het arrest nr. 210.637 van 24 januari 2011 inzake Parent, waarin de Raad van State oordeelde dat de

verzoekende partij zich niet over een eventuele vertraging van de tuchtprocedure kan beklagen indien zij zelf de tuchtoverheid niet heeft ingelicht over het feit dat een gerechtelijke eindbeslissing werd genomen. Te dezen blijkt niet –en verzoekster stelt evenmin– dat zij de tuchtoverheid in kennis zou hebben gesteld van het vonnis en van het feit dat zij tegen dit vonnis niet in beroep is gegaan. Bovendien merkt de verwerende partij terecht op dat in casu slechts tweeënhalve maand verlopen zijn tussen het in kracht van gewijsde gaan van het vonnis waarbij verzoekster veroordeeld werd en de kennisgeving hiervan aan de tuchtoverheid.

Het derde middel is niet ernstig.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

4.4.1. In een vierde middel, afgeleid uit de schending van het non bis in idem beginsel, voert verzoekster aan dat een ambtenaar geen tweemaal voor dezelfde feiten kan worden bestraft en dat hij evenmin tweemaal voor dezelfde feiten kan worden onderworpen aan een tuchtprocedure. Aangezien een eerste inleidend verslag en de daaropvolgende onderzoekshandelingen door de tuchtoverheid ingetrokken werden, zou volgens verzoekster geen nieuw inleidend verslag kunnen worden betekend. Bovendien stelt verzoekster dat artikel 38sexies van de tuchtwet niet werd nageleefd. Zij meent dat dit artikel een vervaltermijn inhoudt die rechten schept voor de betrokken ambtenaar en dat de intrekking van het inleidend verslag niet kan verhelpen aan het overschrijden van de in dit artikel bepaalde termijn. Volgens verzoekster kon dan ook geen nieuwe tuchtprocedure tegen haar worden ingeleid.

Beoordeling

4.4.2. Het beginsel “non bis in idem” houdt in dat eenzelfde feit geen tweemaal mag worden bestraft met straffen van dezelfde aard.

In casu blijkt dat, naar aanleiding van de tuchtprocedure die opgestart werd met het eerste inleidend verslag, ter kennis gebracht op 18 juli

2012, geen enkele tuchtstraf werd uitgesproken, integendeel, met een beslissing van 5 december 2012 werden de beslissing van 18 juli 2012 tot het opstarten van een tuchtdossier en het opstellen van een inleidend verslag en de beslissing van 12 september 2012 betreffende het voorstel tot het opleggen van de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege ingetrokken.

Verzoekster laat gelden dat de tuchtoverheid in de eerste procedure artikel 38sexies van de tuchtwet heeft geschonden, nu de termijn bedoeld in artikel 38sexies, vierde lid, van de tuchtwet een vervaltermijn betreft die rechten schept eens hij verstreken is en een intrekking van het inleidend verslag daaraan niet kan verhelpen, zodat geen nieuwe tuchtprocedure tegen haar kon worden ingeleid.

De voormelde ingetrokken beslissingen zijn handelingen die geen rechten toekennen. Bovendien zijn het inleidend verslag en het voorstel tot zware tuchtstraf slechts voorbereidende handelingen die desgevallend kunnen uitmonden in een definitieve tuchtstraf.

Een handeling die geen rechten toekent, kan ten allen tijde worden ingetrokken ongeacht het regelmatig of onregelmatig karakter ervan. Zoals blijkt uit het arrest nr. 194.330 van 18 juni 2009 inzake Barra, waarnaar verzoekster zelf verwijst, kan een beslissing tot het inleiden van een tuchtprocedure dan ook ten allen tijde worden ingetrokken vermits zij geen rechten doet ontstaan. Hetzelfde geldt voor de intrekking van het voorstel tot tuchtstraf.

Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij stelt dat zij zich bij een gebeurlijke vernietiging van de intrekkingsbeslissing ten volle zal kunnen baseren op het bestaan van de eerste tuchtprocedure en op het feit dat de tuchtoverheid op grond van artikel 38, sexies, van de tuchtwet met betrekking tot die procedure geacht wordt af te zien van verdere tuchtvervolgning. Zolang de termijn van artikel 56 van de tuchtwet niet verstreken is, kan de tuchtoverheid steeds een onregelmatige beslissing met betrekking tot een ingestelde tuchtvordering intrekken en kan zij, mits zij dit doet vooraleer de bij artikel 56 van de tuchtwet bepaalde termijn van zes maanden is verlopen, opnieuw een tuchtprocedure inleiden op grond van dezelfde feiten.

Het vierde middel is niet ernstig.

E. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

4.5.1. In een vijfde middel, afgeleid uit de schending van artikel 30 van de tuchtwet, stelt verzoekster dat, gelet op de onregelmatigheden begaan bij de samenstelling van het politiecollege in het kader van de vorige (thans ingetrokken) tuchtprocedure, de bestreden beslissing mogelijks opnieuw genomen werd door een onwettig samengesteld politiecollege.

Beoordeling

4.5.2. Artikel 30 van de tuchtwet luidt:

“Indien een tuchtstraf opgelegd wordt door het politiecollege, mogen de leden ervan die niet permanent tijdens het geheel van de hoorzittingen aanwezig waren, niet deelnemen aan de beraadslaging noch aan de stemming over de op te leggen tuchtstraf.”.

Die bepaling sluit aldus uit dat de leden van het politiecollege, die niet aanwezig waren bij de verhoren die in het kader van de tuchtvervolgning gehouden zijn, deelnemen aan de beraadslaging en aan de stemming over de tuchtstraf. Uit deze bepaling blijkt op het eerste gezicht echter niet dat de leden die de hoorzitting(en) hebben bijgewoond, zouden moeten deelnemen aan de beraadslaging en de stemming over de tuchtmaatregel.

Artikel 24, eerste en tweede lid, van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst gestructureerd op twee niveaus (hierna “WGP”) bepaalt dat elke burgemeester in het politiecollege over een aantal stemmen beschikt naar evenredigheid van de dotatie die zijn gemeente in de politiezone inbrengt en dat het politiecollege slechts geldig kan beraadslagen en beslissen wanneer de meerderheid van de stemmen vertegenwoordigd zijn. Artikel 24, derde lid, van de WGP bepaalt dat het politiecollege beslist bij meerderheid van stemmen. In het door de verwerende partij geciteerde arrest nr. 149.381 van 26 september 2005 inzake Depreytere oordeelde de Raad van State dat die bepalingen niet inhouden dat het politiecollege slechts rechtsgeldig kan

beraadslagen en beslissingen nemen wanneer alle burgemeesters eraan deelnemen, noch de verplichting instellen om een afwezig of verhinderd lid te vervangen.

Nog daargelaten de vaststelling dat verzoekster niet in het minst aanduidt op grond van welke elementen zou kunnen worden besloten dat het politiecollege niet rechtsgeldig was samengesteld tijdens de beraadslaging en stemming over de haar opgelegde tuchtstraf, blijkt uit het proces-verbaal dat de hoorzitting van 16 januari 2013 werd bijgewoond door de volgende leden van de hogere tuchtoverheid: mevrouw Schepmans, de heer Doyen, de heer Riguelle en de heer Pivin.

De thans bestreden tuchtstraf werd door het politiecollege genomen op zijn zitting van 17 juli 2013, waar de volgende leden aanwezig waren: mevrouw Schepmans en de heer Riguelle.

Uit stuk 24 van map II van het administratief dossier blijkt dat deze twee aanwezige burgemeesters samen over 54,33 % van de stemmen beschikken, hetgeen aldus voldoende was om over de tuchtstraf te beslissen. Verzoekster betwist niet dat het politiecollege, bestaande uit de burgemeester van Sint-Jans-Molenbeek en Sint-Agatha-Berchem, vanuit het oogpunt van de stemmenweging, rechtsgeldig kon vergaderen en beslissen.

Het vijfde middel is niet ernstig.

F. Zesde middel

Uiteenzetting van het middel

4.6.1. In een zesde middel, afgeleid uit de schending van artikel 17 van het koninklijk besluit van 18 juli 1966 houdende de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken, in samenhang gelezen met de artikelen 25 e.v. van de WGP, voert verzoekster aan dat niet alle stukken van het tuchtdossier in het Nederlands werden opgesteld, minstens dat niet alle stukken in beide talen ter beschikking werden gesteld van het politiecollege. Nu het politiecollege in casu een tweetalig collegiaal orgaan betreft en het bewijs niet voorlegt dat de burgemeesters tweetalig zouden zijn, diende het tuchtdossier een vertaling te bevatten van ieder Franstalig dan wel Nederlandstalig document in de Nederlandse

respectievelijk Franse taal. Verzoekster merkt op dat ook de tuchtraad adviseerde dat de tuchtprocedure nietig is wegens schending van de taalwetgeving, maar dat het politiecollege dit advies ten onrechte naast zich neer heeft gelegd. Verzoekster beklagt er zich tevens over dat zij zich op het argument in de bestreden beslissing dat de stukken van het dossier wel degelijk in vertaling voorhanden zijn, niet heeft kunnen verdedigen en dat de verwerende partij niet bewijst dat de vertaling die zij thans voorlegt, er zou geweest zijn op het ogenblik van de beraadslagingen. Dat burgemeester Riguelle mogelijks (maar niet bewezen) tweetalig zou zijn en het de overige leden van het politiecollege hierdoor mogelijk heeft gemaakt met kennis van zaken alle ééntalige stukken en verklaringen te beoordelen, kan volgens verzoekster niet remediëren aan het feit dat een politiek mandataris van de Brusselse gemeenten niet wordt geacht tweetalig te zijn, noch aan het feit dat het politiecollege een collegiaal orgaan is, waarbij alle individuele leden kennis moeten kunnen nemen van alle stukken van het dossier, en het integrale dossier zodoende tweetalig diende te zijn.

Beoordeling

4.6.2. Uit het administratief dossier blijkt dat een vertaling van het tuchtdossier naar het Frans voorhanden is. Verzoekster stelt evenwel dat de hogere tuchtoverheid “pas vanaf heden (bedoeld wordt vanaf de neerlegging van de memorie van antwoord) alsnog een volledig tweetalig dossier zou tevoorschijn toveren” en dat niet blijkt dat dit dossier er gedurende de beraadslagingen zou zijn geweest.

Dit argument van verzoekster wordt evenwel tegengesproken door de stukken van het administratief dossier. Zo blijkt meer bepaald uit het verslag van de hoorzitting van 16 januari 2013 dat verzoekster, middels haar tuchtverdediger, inzage heeft genomen van zowel het Nederlandstalige dossier als het Franstalige dossier, nu hij op deze zitting meermaals stelt dat de vertaling van de documenten “niet klopt” en “niet goed gebeurd is”. Op deze zitting vraagt de tuchtverdediger om het originele dossier in te kijken en wordt hem het dossier in het Nederlands overhandigd. Uit het verslag van deze hoorzitting blijkt niet dat de tuchtverdediger ook om de inzage van de Franstalige vertaling heeft verzocht. Dat

een Franse vertaling van het tuchtdossier voorhanden was blijkt niettemin ook uit de door de verwerende partij geciteerde passus uit het verslag, waarbij de tuchtverdediger het volgende opmerkte:

“Stuk 61 van het Nederlandstalige dossier (stuk 64 van het Franstalige dossier), vermeldt toevoegingen die er niet zijn in [het] Franstalige document. Idem voor stuk 71 van het Nederlandse dossier, en stuk 70 van het Franstalige dossier.”.

Met de verwerende partij wordt vastgesteld dat verzoeksters tuchtverdediger op de hoorzitting van 16 januari 2013 geenszins (vast)gesteld heeft dat er geen Franstalige vertaling van het tuchtdossier aanwezig was, integendeel, ook uit zijn “Bemerkingen aangaande hoorzitting” van 17 januari 2013 blijkt dat de tuchtverdediger er nogmaals uitdrukkelijk op wijst dat er “een duidelijk verschil (is) tussen de Nederlandstalige tekst en de Franstalige tekst van het tuchtdossier wat betreft (...)”.

Gelet op wat voorafgaat, blijkt dat de thans voorliggende vertaling onmogelijk pas kan zijn opgemaakt naar aanleiding van de thans voorliggende zaak, met andere woorden “pour les besoins de la cause” (in het belang van de zaak). In het verslag van de hoorzitting van 16 januari 2013 zou immers onmogelijk kunnen worden verwezen naar een stuk dat op dat ogenblik nog niet bestaat omdat het nog zou moeten vertaald worden. Bovendien zou de tuchtverdediger geen opmerkingen omtrent de eventuele slechte vertaling hebben kunnen maken indien er geen vertaling in het tuchtdossier aanwezig was.

Met de verwerende partij moet ten slotte worden vastgesteld dat verzoekster niet aangeeft welke stukken volgens haar niet in vertaling voorhanden zouden zijn geweest ten tijde van de behandeling van haar tuchtzaak.

De vraag of de leden van het politiecollege, en meer in het bijzonder burgemeester Riguelle, al dan niet de Nederlandse taal afdoende beheersen, is dan ook, gelet op wat voorafgaat, niet relevant, gelet op de aanwezigheid van een vertaling in het Frans van het tuchtdossier op het ogenblik van de beraadslagingen over de op te leggen tuchtstraf.

Het zesde middel is niet ernstig.

5. Uit het voorgaande blijkt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drieëntwintig april tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Nick Hollevoet,	toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Nick Hollevoet

André Beirlaen